

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ

HOTĂRÂREA NR. 227
din 27.03.2008

Dosar nr: 72/2008

Petiția nr: 2.038/31.01.2008

Petent: T M D

Reclamat: Ministerul Internelor și Reformei Administrative

Obiect: neacordarea compensației lunare pentru chirie polițistului care locuiește la socrii

I. Numele și domiciliul părților

I.1. Numele și domiciliul ales al petentului

I.1.1. T M D Secția 3 Poliție, Str. General Berthelot nr. 34,
sector 1, București

I.2. Numele și sediul reclamatului

I.2.1. Ministerul Internelor și Reformei Administrative, Piața Revoluției nr.
1A, sector 1, București

II. Obiectul sesizării

Petentul, prin **Petiția nr. 2.038/31.01.2008**, arată că locuiește cu chirie la socrii, motiv pentru care nu i se acordă compensația lunară pentru chirie.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

Petentul consideră că prin neacordarea compensației lunare pentru chirie este într-o situație dezavantajată față de colegii săi care închiriază locuințe de la rude apropiate.

IV. Procedura de citare

Părțile au fost citate pentru data de 19.02.2008.

La audierea din 19.02.2008 s-a prezentat petentul.

La dosar a depus punct de vedere reclamatul (**Adresa nr. 271.490/5/20.02.2008**, semnată de C B , director general, înregistrată la Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării — în continuare CNCD — cu **nr. 2.998/20.02.2008** și **nr. 3.143/21.02.2008**).

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

V. Susținerile părților

Potentul, polițist, angajat al reclamatului, prin **Petiția nr. 2.038/31.01.2008** arată că lucrează în București din 25.07.2001 în calitate de ofițer de cercetare penală. Nici el, nici părinții săi nu dețin locuință în București, prin urmare a locuit în chirie la diferite adrese. În 2002 a solicitat o locuință din fondul locativ al reclamatului, dar cererea nu a fost satisfăcută. De la sfârșitul anului 2004 locuiește la actuala adresă în chirie, cu contract încheiat și înregistrat la Administrația Finanțelor Publice. La data de 09.09.2006 s-a căsătorit cu fiica proprietarilor.

Pe baza prevederilor legale petentul beneficia de o compensație lunară pentru chirie. Prin modificările legislative ulterioare (intrate în vigoare la 05.07.2007), persoanele care locuiesc la socrii nu pot beneficia de această compensație, astfel petentul nu a mai primit compensația.

Potentul se consideră discriminat față de alți polițiști care beneficiază de această compensație și față de alți funcționari publici pentru care nu există o restricție similară.

Privind analogia cu alți polițiști, petentul arată că se acordă compensația lunară persoanelor care locuiesc la frați, bunici (față de care există o strânsă legătură de rudenie, cu care se cunosc de o viață), nu și celor care locuiesc la socrii (cu care relația nu este atât de strânsă). Socrii nu au obligație de întreținere față de el.

Privind analogia cu alte categorii profesionale, petentul arată că senatorii și deputații beneficiază de un drept corespunzător compensației lunare pentru chirie doar pe baza unei simple declarații că nu au domiciliul în București; judecătorii și procurorii nu pot primi compensația dacă contractul de chirie este încheiat cu rude de gradul I sau II.

Potentul arată că reclamatul nu s-a preocupat de soluționarea problemelor locative cu care se confruntă polițiștii, deși conform prevederilor legale, ar trebui să sprijine construirea sau cumpărarea unei locuințe de proprietate personală.

Invocă **Constituția României** (art. 4, 16), **Declarația universală a drepturilor omului** (art. 7), **Convenția europeană a drepturilor omului** (art. 14), **Codul European de Etică al Poliției – Recomandarea 10/2001 a Consiliului European** (pct. 4, lit d 32), **Codul familiei** (art. 86 și urm.), **Legea nr.**

360/2002 (art. 31, 32), **H.G. nr. 520/30.05.2007** (art. 2, 3, 3¹), **Legea nr. 96/2006** (art. 40 alin. 2), **O.U.G. nr. 27/2006** (art. 23).

Anexează documente în susținerea cauzei.

Reclamatul, prin **Adresa nr. 271.490/5/20.02.2008**, arată următoarele:

- întrucât prevederea legală se aplică tuturor polițiștilor, dreptul la compensația lunară pentru chirie se acordă tuturor celor care îndeplinesc criteriile stabilite de lege, dreptul se acordă fără discriminare;

- nu se poate face o comparație dintre polițiști și alte categorii profesionale, întrucât polițiștii sunt funcționari publici cu statut special;

- pentru a invoca discriminarea, petentul ar trebui să arate care este criteriul de discriminare, să se refere la persoane aflate în situații comparabile care sunt tratate diferit datorită apartenenței lor la categoriile prevăzute de lege;

- nu se poate reține existența unui tratament de deosebire, excludere, restricție sau preferință în exercitarea unui drept, deoarece legea stabilește clar care sunt drepturile de care beneficiază toți polițiștii care solicită acordarea compensației lunare pentru chirie

- conform jurisprudenței Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului principiul egalității nu este sinonim cu uniformitatea;

- conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, statele dispun de o marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (FREDIN împotriva SUEDEI, HOFFMANN împotriva AUSTRIEI), iar întinderea marjei depinde de circumstanțele concrete ale fiecărei cauze, de domeniile și contextul în discuție.

Invocă **Legea nr. 360/2002** (art. 1alin. 1), **O.G. 137/2000** (art. 2 alin. 1).

În concluziile scrise depuse la dosar de petent (înregistrată la CNCD cu nr. 4.500/20.03.2008), se arată următoarele:

- în cauză trebuia solicitat un punct de vedere de la Guvernul României, care a emis **H.G. nr. 520/2007**;

- într-adevăr, polițiștii sunt funcționari publici cu statut special, dar acest statut nu oferă o justificare temeinică ca să beneficieze de mai puține drepturi decât alți funcționari publici;

- și în alte domenii rudenția reprezintă incompatibilitate, dar în cazul de față s-a introdus afinitatea ca criteriu de incompatibilitate;

- se face o diferențiere nejustificată între polițiștii care au încheiat contracte cu socrii și cei care au încheiat contracte cu bunici, concubine, părinții concubinei, mătuși;

- reclamatul pornește de la prezumpția absolută că un contract de închiriere încheiat cu socrii este în mod automat frauduloasă;

- locatorul plătește impozitul convenit statului pentru suma primită drept chirie;

- prevederea introdusă în **H.G. nr. 520/2007** nu este o condiție (condiția fiind existența unui contract de închiriere) și o excepție nejustificată.

VI. Motivele de fapt și de drept

În fapt, Colegiul Director reține că petentul, polițist, locuiește în chirie la socrii, și nu beneficiază de compensația lunară pentru chirie de care beneficiază polițiștii care locuiesc în chirie la rude apropiate (frați, bunici).

În drept, Colegiul Director reține următoarele:

Constituția României, prin art. 16 alin. 1 garantează dreptul la egalitate: „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”. Potrivit **Constituției României**, art. 20 alin 1, „Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art 14 prevede: „Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională și socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație”.

Protocolul nr. 12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art 1 prevede interzicerea generală a discriminării:

„Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nici o discriminare bazată, în special, pe sex, pe rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație.”

Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare (în continuare **O.G. nr. 137/2000**), republicată, la art. 2 alin. 1 stabilește: „Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.”

Conform art 2, alin. (4) din **O.G. nr. 137/2000**, republicată: „Orice comportament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau comunități atrage răspunderea contravențională conform prezentei ordonanțe, dacă nu intră sub incidența legii penale.”

Art. 16 și următoarele ale **O.G. nr. 137/2000**, republicată, stabilesc atribuțiile Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării. Conform acestora, „Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, denumit în continuare Consiliul, este autoritatea de stat în domeniul discriminării, autonomă, cu

personalitate juridică, aflată sub control parlamentar și totodată garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, în conformitate cu legislația internă în vigoare și cu documentele internaționale la care România este parte” (art. 16), iar Consiliul „este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul sau de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării” (art. 18 alin. 1).

Codul familiei, actualizat, la art. 86 alin. 1, prevede: „Obligația de întreținere există între soț și soție, părinți și copii, cel care înfiază și înfiat, bunici și nepoți, străbunici și strănepoți, frați și surori, precum și între celelalte persoane anume prevăzute de lege.”

Legea nr. 360 din 6 iunie 2002 privind Statutul polițistului, actualizată, are următoarele prevederi relevante:

„Art. 1

(1) Polițistul este funcționar public civil, cu statut special, înarmat, ce poartă, de regulă, uniformă și exercită atribuțiile stabilite pentru Poliția Română prin lege, ca instituție specializată a statului.

(2) Exercitarea profesiei de polițist implică, prin natura sa, îndatoriri și riscuri deosebite.

(3) Statutul special este conferit de îndatoririle și riscurile deosebite, de portul de armă și de celelalte diferențieri prevăzute în prezentul statut.

[...]

Art. 31

(1) Polițistul numit în prima funcție sau mutat în interesul serviciului într-o altă localitate decât cea în care își are domiciliul și care nu deține locuință proprietate personală în acea localitate, nici el și nici soția/soțul acestuia, în situația în care nu i se poate asigura spațiu de locuit corespunzător, are dreptul la o compensație pentru chirie de până la 50% din salariul de bază.

(1¹) Polițistul numit în prima funcție sau mutat în interesul serviciului în localitatea în care își are domiciliul, dar care nu deține locuință proprietate personală în acea localitate, nici el și nici soția/soțul acestuia, în situația în care nu i se poate asigura spațiul de locuit corespunzător, poate beneficia de compensația lunară pentru chirie, prevăzută la alin. (1), în cazuri justificate, pe baza rezultatelor anchetei sociale efectuate de o comisie constituită prin ordin al ministrului administrației și internelor, însușite de către conducătorul unității din care face parte polițistul, la solicitarea acestuia.

(2) Soțul sau soția polițistului mutat/mutată în interesul serviciului în altă localitate, care a fost încadrat/încadrată în muncă și a întrerupt activitatea datorită mutării împreună cu soțul sau soția, are dreptul la o indemnizație lunară de 50% din salariul de baza al polițistului, până la o nouă angajare sau până la prestarea unei alte activități aducătoare de venituri, dar nu mai mult de 9 luni.

(3) Abrogat.

(4) De indemnizația lunară prevăzută la alin. (2) beneficiază și soțul sau soția care, la data mutării polițistului, era înscris/înscrisă, în condițiile legii, ca șomer, dar numai după expirarea termenului de plată a ajutorului de șomaj, stabilit prin lege.

(5) Cuantumul compensatiei prevăzute la alin. (1) și condițiile de acordare se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, la propunerea ministrului administrației și internelor.

Art. 32

(1) Polițistul va fi sprijinit în construirea sau cumpărarea, o singură dată în timpul carierei, a unei locuințe proprietate personală în localitatea în care își are sediul unitatea de poliție la care este încadrat, în condițiile legii.

(2) Abrogat.

(3) Criteriile și condițiile de sprijin prevăzute la alin. (1) se stabilesc prin ordin al ministrului administrației și internelor.”

Hotărârea nr. 284 din 7 aprilie 2005 privind stabilirea cuantumului și condițiilor de acordare a compensației lunare pentru chirie cuvenite polițiștilor, actualizată, prevede:

„Art. 2

Polițistul numit în prima funcție sau mutat în interesul serviciului într-o altă localitate decât cea în care își are domiciliul beneficiază de compensația lunară pentru chirie dacă îndeplinește cumulativ următoarele cerințe:

a) nu efectuează naveta la și de la locul de muncă din/în localitatea de domiciliu;

b) polițistul ori soția/soțul acestuia/acesteia nu deține locuință proprietate personală în localitatea în care a fost numit în prima funcție sau mutat în interesul serviciului;

c) unitatea de poliție în care polițistul este încadrat nu are posibilitatea să îi asigure acestuia și, după caz, membrilor familiei sale spațiu de locuit corespunzător;

d) polițistul ori soția/soțul acestuia/acesteia nu are atribuită, prin contract de închiriere, o locuință din fondul locativ de stat în localitatea unde a fost numit în prima funcție sau mutat în interesul serviciului;

e) polițistul ori soția/soțul acestuia/acesteia are un contract de închiriere, altul decât cel prevăzut la lit. d), încheiat și înregistrat la administrația financiară în condițiile legii;

f) și-a stabilit reședința în localitatea în care a fost numit în prima funcție sau mutat în interesul serviciului, la adresa locuinței închiriate potrivit lit. e).

Art. 3

(1) Polițistul numit în prima funcție sau mutat în interesul serviciului în localitatea în care își are domiciliul beneficiază de compensație lunară pentru chirie dacă îndeplinește cumulativ următoarele cerințe:

a) polițistul ori soția/soțul acestuia/acesteia nu deține locuință proprietate personală în localitatea de domiciliu;

b) unitatea de poliție în care polițistul este încadrat nu are posibilitatea să îi asigure acestuia și, după caz, membrilor familiei sale spațiu de locuit corespunzător;

c) polițistul ori soția/soțul acestuia/acesteia nu are atribuită, prin contract de închiriere, o locuință din fondul locativ de stat în localitatea de domiciliu;

d) polițistul ori soția/soțul acestuia/acesteia are un contract de închiriere, altul decât cel prevăzut la lit. c), încheiat și înregistrat la administrația financiară în condițiile legii;

e) polițistul și-a stabilit reședința sau domiciliul la adresa locuinței închiriate potrivit lit. d);

f) în urma efectuării anchetei sociale se constată că polițistul se află într-un caz justificat de a beneficia de compensație pentru chirie.

(2) Ancheta socială prevăzută la alin. (1) lit. f) se efectuează de către o comisie constituită prin ordin al ministrului administrației și internelor. La stabilirea cazurilor justificate, comisia are în vedere următoarele criterii:

a) polițistul nu deține un spațiu de locuit corespunzător la adresa de domiciliu, în situația în care și-a stabilit reședința la adresa locuinței închiriate potrivit alin. (1) lit. d), ori nu deținea la adresa anterioară de domiciliu, în situația în care și-a stabilit domiciliul la adresa locuinței închiriate potrivit alin. (1) lit. d); sau

b) din motive neimputabile polițistului, acesta se află în imposibilitatea obiectivă de a mai locui la adresa de domiciliu; sau

c) domiciliul polițistului este stabilit într-un spațiu de locuit corespunzător, care este ocupat de acesta în baza unui contract de închiriere.

(3) Rezultatul anchetei sociale se consemnează într-un proces-verbal care se transmite compartimentului de resurse umane.

Art. 3¹

(1) Nu se acorda compensația lunară pentru chirie în situația în care contractul de închiriere a fost încheiat cu copiii/părintii polițistului ori ai soției/sotului acestuia/acesteia.

(2) În cazul contractelor de închiriere încheiate între polițist ori soția/soțul acestuia/acesteia și persoane juridice care au în obiectul de activitate închirierea de imobile nu subzistă obligația înregistrării contractului la administrația financiară.”

Legea nr. 96 din 21 aprilie 2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, actualizată, la art. 40 alin 2 prevede: „Deputaților și senatorilor care nu au domiciliul în municipiul București li se asigură pe durata mandatului cazare gratuită sau, la alegere, în cazul în care nu beneficiază de cazare gratuită, li se acordă, pe noapte, pe bază de declarație pe propria răspundere dată în condițiile legii, 70% din tariful minim practicat de unitățile hoteliere și care este achitat unui deputat sau senator.”

Ordonanța de urgență nr. 27 din 29 martie 2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, actualizată, la art. 23 alin. 1 prevede: „Judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți, cărora nu li s-a acordat locuință de serviciu de către ordonatorii principali de credite, au dreptul, în condițiile art. 22, la compensarea diferenței dintre chiria ce s-ar stabili pentru o locuință de serviciu, potrivit legii, și chiria plătită pe baza unui contract de închiriere încheiat în condițiile legii. Acest drept nu are caracter salarial și nu se impozitează. Compensarea nu se acordă în cazul în care contractul de închiriere este încheiat cu rude de gradul I sau II. În situații excepționale, determinate de

inexistența unui fond locativ adecvat în localitatea unde își desfășoară activitatea, contractul de închiriere poate avea ca obiect o locuință situată în altă localitate din circumscripția aceluiași tribunal.”

Opinie majoritară exprimată de Gergely Dezideriu, Ioniță Gheorghe, Niță Dragoș Tiberiu, Panfile Anamaria, Truinea Roxana Paula:

Am reținut jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, legat de articolul 14 (*Interzicerea discriminării*) al **Convenției Europene a Drepturilor Omului**, ratificată de **România prin Legea 30/1994**. Curtea a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din **Convenție**, atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă *„trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă”*. Astfel, Curtea a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (18 februarie 1991, FREDIN contra SUEDEI, parag. 60, 23 iunie 1993, HOFFMAN contra AUSTRIEI, parag. 31, 28 septembrie 1995, SPADEA și SCALAMBRINO contra ITALIEI, 22 octombrie 1996, STUBBINGS și alții contra REGATULUI UNIT, parag. 75). În hotărârea dată în cazul THLIMMENOS contra GRECIEI din 6 aprilie 2000, Curtea a concluzionat că *„dreptul de a nu fi discriminat, garantat de Convenție, este încălcat nu numai atunci când statele tratează în mod diferit persoane aflate în situații analoage, fără a oferi justificări obiective și rezonabile, dar și atunci când statele omit să trateze diferit, tot fără justificări obiective și rezonabile, persoane aflate în situații diferite, necomparabile”*.

Aplicând jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, conform căreia statele dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate, constatăm că polițiștii, parlamentarii și magistrații nu se află în situație comparabilă, având statute, drepturi și obligații total diferite.

Astfel nu se poate reține existența unei fapte de discriminare.

Opinie separată exprimată de Haller István:

Din definiția discriminării, dată de art. 2 alin. 1 al **O.G. nr. 137/2000**, republicată, coroborată cu art. 1 alin. 3 și art. 2 alin. 3, rezultă că într-un caz în care se invocă discriminarea trebuie analizate următoarele aspecte:

- existența unei situații comparabile;
- existența unei deosebiri, excluderi, restricții sau preferințe;

- existența unui criteriu;
- existența unui drept afectat;
- existența unei justificări rezonabile.

1. Privind situația comparabilă, pe de o parte trebuie analizată situația comparabilă dintre polițiștii care au încheiat contracte de chirie cu socrii și polițiștii care au încheiat contracte de chirie cu rude apropiate, altele decât copii și părinți, pe de altă parte situația comparabilă dintre polițiștii și alte categorii de persoane care beneficiază de compensația lunară pentru chirie.

1.1. Polițiștii care au încheiat contracte de chirie cu socrii sunt în situație comparabilă cu polițiștii care au încheiat contracte de chirie cu rude apropiate, altele decât copii și părinți. **Codul familiei** stabilește obligația de întreținere între rude apropiate, nu și între afini, arătând astfel că relația de rudenie este una specială, față de alte legături.

1.2. Privind comparația dintre polițiști și alte categorii de persoane care beneficiază de compensația lunară pentru chirie (parlamentari, magistrați), Colegiul director constată următoarele:

1.2.1. Între polițiștii și categoriile de persoane menționate nu există o situație de comparabilitate absolută, având în vedere diferențele dintre drepturile, obligațiile, statutul social al acestor categorii de persoane. Astfel poate să difere cuantumul compensației lunare pentru chirie sau alte aspecte privind compensația, ce țin de diferența dintre categoriile profesionale.

1.2.2. Privind persoana cu care se poate încheia un contract de chirie ce să fie compensată din bani publici, Colegiul director consideră că există o comparabilitate între polițiști și alte categorii profesionale.

1.2.3. Colegiul Director a reținut jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului legat de articolul 14 (*Interzicerea discriminării*) al **Convenției Europene a Drepturilor Omului**, ratificată de **România prin Legea 30/1994**. Curtea a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din **Convenție**, atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „*trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă*”. Astfel, Curtea a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (18 februarie 1991, FREDIN contra SUEDEI, parag. 60, 23 iunie 1993, HOFFMAN contra AUSTRIEI, parag. 31, 28 septembrie 1995, SPADEA și SCALAMBRINO contra ITALIEI, 22 octombrie 1996, STUBBINGS și alții contra REGATULUI UNIT, parag. 75). „O anumită marjă de apreciere” nu trebuie interpretat însă în sensul că tratamentele juridice pot fi oricât de diferite, fără a exista o justificare obiectivă. Astfel Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat favorabil — în urma unui recurs în interesul legii — privind acordarea către magistrați a sporului de 50% pentru risc și suprasolicitare neuropsihică, pe considerentul că alte categorii profesionale beneficiază de un astfel de spor, deși

drepturile, obligațiile și statutul magistraților diferă fundamental de celelalte categorii profesionale care beneficiază, conform prevederilor legale, de acest spor.

2. Deosebirea, excluderea dintre cele două situații comparabile este evidentă: într-o situație persoanele în cauză primesc o compensație lunară, în cealaltă situație nu.

3. Reclamatul invocă în mod eronat prevederea legală privind criteriul discriminării, întrucât nu doar criteriile enumerate de lege pot fi reținute ci, așa cum formulează legea, „*orice alt criteriu*”. Dacă comparația se face între polițiștii care au încheiat contracte de chirie cu socrii și polițiștii care au încheiat contracte de chirie cu rude apropiate, criteriul diferențierii este cel al gradului de rudenie dintre polițiști și proprietarul cu care se încheie contractul de chirie; dacă comparația se face între polițiștii și alte categorii de persoane care beneficiază de compensația lunară pentru chirie, criteriul este cel profesional.

4. Compensația lunară a chiriei este un drept stabilit de **Legea nr. 360 din 6 iunie 2002 privind Statutul polițistului**.

5. Reclamatul nu invocă nici o justificare rezonabilă pentru care polițiștii care au încheiat contracte de chirie cu socrii nu ar trebui să beneficieze de compensație lunară pentru plata chiriei.

În urma analizării elementelor definitorii ale discriminării, așa cum fapta este definită prin art. 2 alin. 1 al **O.G. nr. 137/2000**, republicată, Colegiul director constată că sunt întrunite aceste elemente.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, cu 5 voturi pentru, 1 împotriva ale membrilor prezenți la ședință

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Faptele prezentate nu reprezintă discriminare conform art. 2 alin. 1 al **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată;
2. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților.

VII. Modalitatea de plată a amenzii: —

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare** și **Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ** la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

GERGELY DEZIDERIU – Membru

HALLER ISTVÁN – Membru

IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

NIȚĂ DRAGOȘ TIBERIU – Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

TRUINEA ROXANA PAULA - Membru

Data redactării 10.04.2008

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, în fața instanței de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

